

«Αγαπητοί μου αδελφοί,

Με τη βοήθεια του Θεού φτάσαμε στη γιορτή της Παναγίας μας.

Ο Αύγουστος είναι ο μήνας της Παναγίας μας, αφού για δεκαπέντε μέρες από τη 1η μέχρι την 15η, με νηστεία, παρακλήσεις και προσευχές, ετοιμαζόμαστε να γιορτάσουμε την Κοίμησή της. Το Πάσχα του Καλοκαιριού.

Αλλά και στη συνέχεια, στις 23 Αυγούστου πάλι γιορτάζουμε την Παναγία μας, με τα λεγόμενα "εννιάμερα" και τέλος στις 31 Αυγούστου γιορτάζουμε την Αγία Ζώνη της Παναγίας μας, πανήγυρις μεγάλη αφού γιορτάζει η Μητρόπολή μας.

Για όλους μας, η Παναγία είναι το ιερότερο και το αγιότερο πρόσωπο. Σ' αυτήν καταφεύγουμε στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, το όνομά της επικαλούμαστε και στην μητρική αγκαλιά της επιδιώκουμε να είμαστε, για να ηρεμήσουμε από τα ποικίλα προβλήματα της ζωής.

Τα προβλήματα που μας ταλανίζουν είναι πολλά και δυσεπίλυτα. Με μια ματιά, με ένα βλέμμα, με ένα άγγιγμα ψυχής, μπορούμε να τα αντιληφθούμε. Περνούν μπροστά μας και να μας βασανίζουν την ψυχή.

Κατ' αρχήν μαίνονται ακόμη οι δύο πόλεμοι. Στην Ουκρανία και στη Γάζα. Ζημιές ανυπολόγιστες. Θύματα πάρα πολλά, αμέτρητα. Πληγές που δεν θα θεραπευτούν εύκολα. Ψυχικές, πνευματικές, σωματικές, υλικές καταστροφές.

Δεύτερον η ακρίβεια. Τα αγαθά δεν είναι πλέον αγαθά, δηλαδή καλά για την ζωή μας, αλλά προϊόντα απλησίαστα για τους φτωχούς ανθρώπους. Το γάλα, οι παιδικές τροφές, το τυρί, το κρέας, η βενζίνη και τόσα άλλα, που δεν μπορεί εύκολα κανείς να τα αποκτήσει.

Τρίτον

Τί να πούμε για τους φόρους, οι οποίοι σαν σπαθί κρέμονται στο κεφάλι όλων και που πολλές φορές είναι βάρη ασήκωτα και δυσβάστακτα;

Τέταρτον

Το δημογραφικό πρόβλημα. Ένα θέμα πολυσυζητημένο, που δεν θα βρει ποτέ την λύση του με τα ημίμετρα που λαμβάνονται ή εξαγγέλλονται. Η υπογεννητικότητα και οι εκτρώσεις, δυστυχώς πλήττουν την πατρίδα μας και έχουμε ήδη καταντήσει χώρα γηρασμένων. Οι αρμόδιοι πολλά μπορούν να κάνουν, αρκεί να το θέλουν, να το επιδιώκουν. Να βάλουν το χέρι στον τύπο των ήλων.

Πέμπτον

Οι ποικίλες μορφές γάμων και συμβιώσεων, καθώς και η ψήφιση του νόμου για τον γάμο των ομοφυλοφίλων και τα διαζύγια, έφεραν τα άνω κάτω. Η χαλάρωση των ήθων είναι πλέον γεγονός πολύ θλιβερό. Σήμερα η ηθική, είναι ένα φαινόμενο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα μας και συνεχώς οι άνθρωποι και εμείς οι κληρικοί κάνουμε εκπτώσεις. Κάνουμε την λεγόμενη εκκλησιαστική οικονομία. Υποχωρούμε εύκολα μπροστά στο να κερδίσουμε τους ανθρώπους. Να μη χάσουμε κανένα και

στο τέλος τα χάνουμε όλα. Και τον σεβασμό μας στην πίστη μας και στα ιερά και τα όσια μας και την αγάπη και την θυσιαστική διάθεση μας απέναντι στην πατρίδα μας. Έχουμε κάνει δυστυχώς υπερβολικές εκπτώσεις σε όλα, χωρίς να υπάρχει και ουσιαστικό κέρδος.

Έκτον

Το πρόβλημα της βίας είναι άλυτο-αξεπέραστο. Βία στα γήπεδα, στο σχολείο, στην κοινωνία και προπάντων στο σπίτι. Ουδείς δεν σέβεται και δεν αγαπά κανένα, παρά την ανυπολόγιστη αξία της προσωπικότητας του ανθρώπου όπως μας έπλασε ο Θεός. Ο καθείς θέλει να επιβάλει δια της βίας, αυτό που ο ίδιος θεωρεί σωστό έστω και αν φτάσει στην αφαίρεση αδικώς της ζωής του άλλου. Αρκεί να μην θιγεί ο εγωισμός του.

Ως Επίσκοπος και Μητροπολίτης σας, σας έγραψα όλα τα πιο πάνω γιατί προβληματίζομαι και ανησυχώ. Ανησυχώ για το μέλλον του τόπου μας, της πατρίδας μας. Άλλαξαν τα ήθη, οι εποχές, οι άνθρωποι. Άλλαξαν νοοτροπία οι διοικούντες τον τόπο μας που νομοθετούν και ψηφίζουν κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα, ώστε σήμερα όλα και όλοι να έχουμε αδιαφορία σ' όλα. Δεν υπάρχει ηθική, δεν υπάρχει αναστολή. Δεν υπάρχει αρχή και τέλος.

Όλα είναι της παρούσης στιγμής και όλα γίνονται για το όφελος και το κέρδος. Χάσαμε δυστυχώς τον προσανατολισμό μας, την πορεία μας. Απουσιάζει παντελώς ο Χριστός, η Εκκλησία και η ηθική από τη ζωή μας.

Για μας η Παναγία μας είναι η ελπίδα των απελπισμένων, η άγκυρα των θαλασσοδαρμένων, η μάνα των οργανωμένων. Η Παναγία μας πέρασε όλες τις λύπες του κόσμου. Γι' αυτό και καταφεύγουμε σε Κείνη που οι πατεράδες μας την είπαν "Καταφυγή", "Σκέπη του Κόσμου", "Οδηγήτρια", "Παρηγορίτισσα", και χίλια άλλα ονόματα, που δεν βγήκανε έτσι απλά από τα στόματα, αλλά από τις καρδιές και την αγάπη όσων πονούσανε και όσων πιστεύανε για να της πούμε "Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως."»